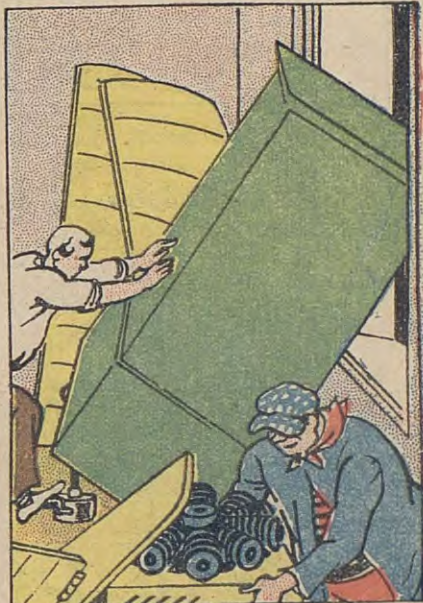
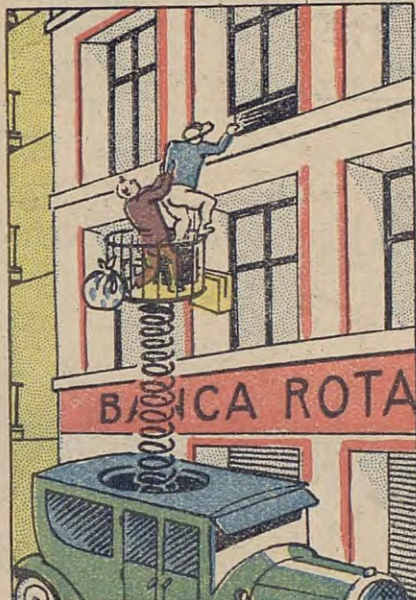

WAPROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

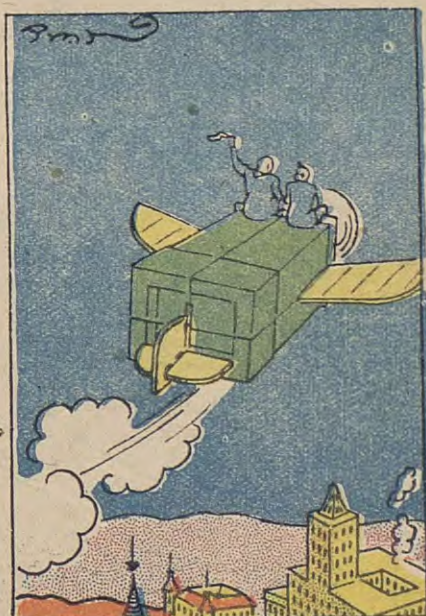
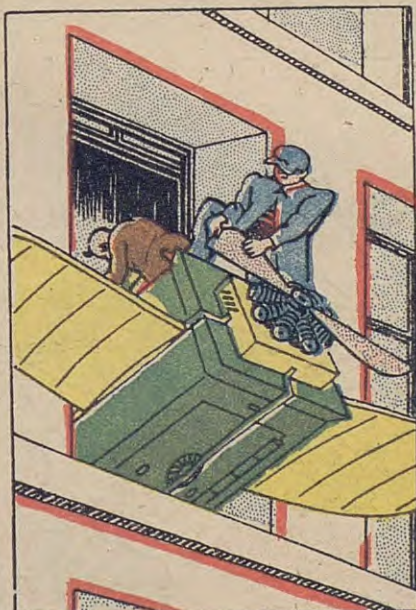
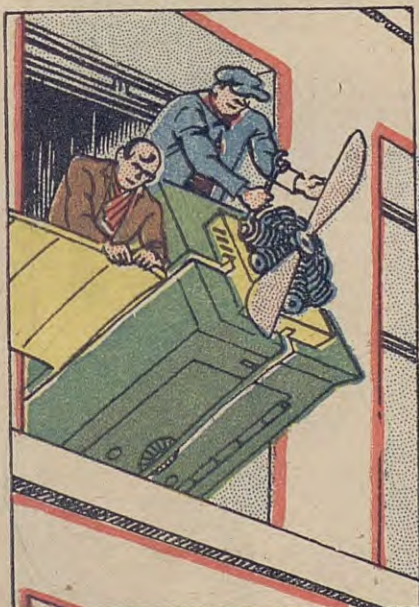
Indústries modernes

Si el progrés científic va seguint així, no solament en beneficiaran els oficis nobles. Fins els malfactors muntaran llur negoci amb tots els avenços.

El robatori d'una caixa de cabals s'efectuarà segons totes les lleis de la mecànica aplicada. L'assalt al Banc elegit no es farà amb *escalo* ni amb escala.

No caldrà volar la caixa amb l'espatèc ni els perills de la dinamita: Volarà majestuosa, segons les simplificades lleis de la indústria aèria.

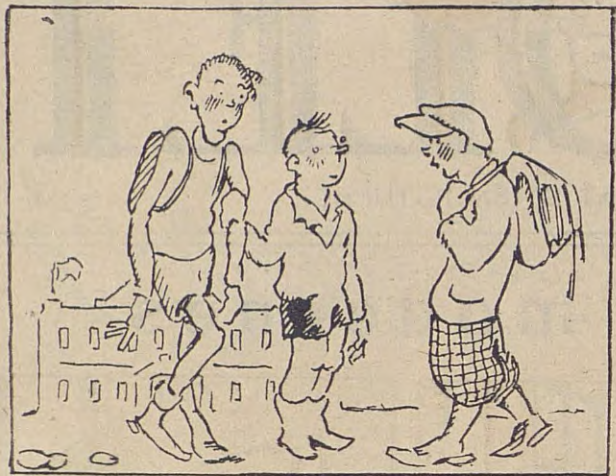

Els operaris aniran proveïts de les diverses i principals peces que componen un avió, les quals s'aplicaran solidament al moble cobejat.

Un cop a punt hèlix, ales i timons, engegaran el motor, i amb la perícia del capitost i l'excel·lència dels materials, desenganxaran admirablement.

I el més pesat que l'aire fendirà els espais. Però com que la policia també s'haurà decidit a utilitzar-se convenientment, es deuran caçar per mitjà d'ondes.

Una treta d'en Fermí

—A la tarda jugarem;
a les quatre t'esperem.

—Aquesta tarda, Fermí,
amb l'oncle hauràs de sortir.

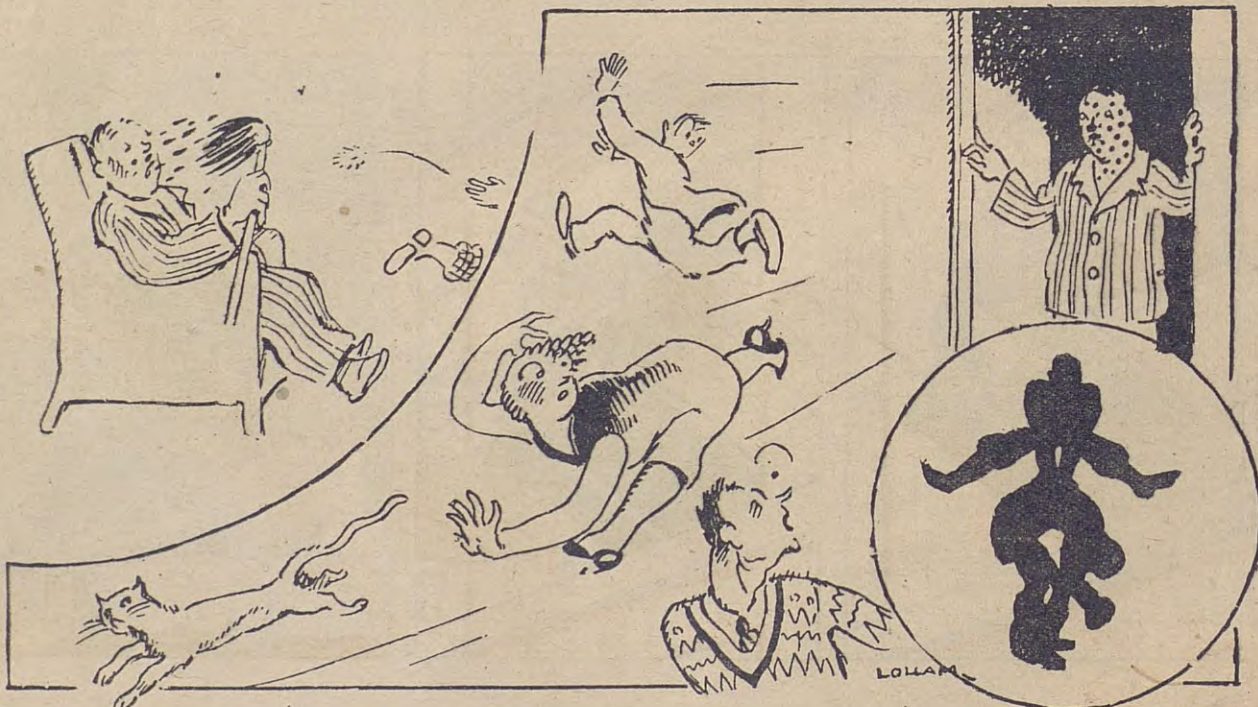
Mentre l'oncle reposava,
una treta s'empescava.

Li mulla l'«espanta-mosca»
d'una pintura molt fosca.

Li fa amb una ploma rara
pessigolles a la cara.

I quan l'oncle s'ha ventat
el pobre s'ha empastifat.

Fugen tots d'un cas tan gran
de verola fulminant.

I en Fermí ha pogut jugar
amb ells a saltà i parar.

Puntualitat

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

I El senyor Canons ha d'agafar el tren de les sis.

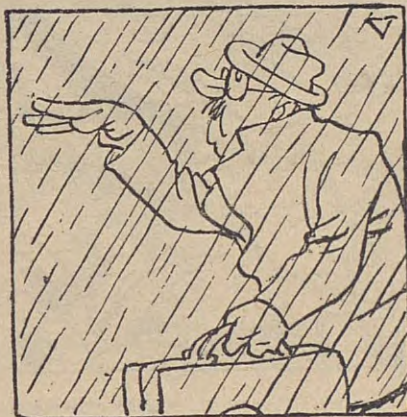
II Posa el despertador a les cinc.

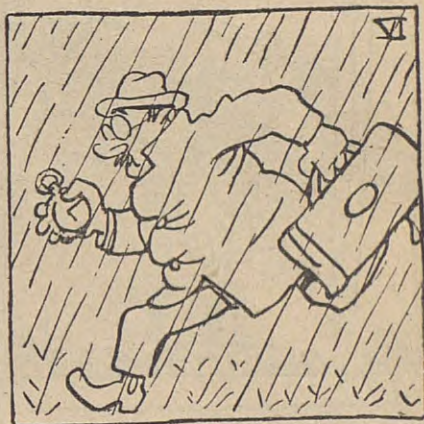
III A les quatre ja està despert.

IV Es vesteix, s'afaita, fa la maleta.

V —Plou! Cal tornar endarrera pel pa-raigües.

VI —Són les sis menys cinc. Encara hi sóc a temps.

VII —Dispensi, el tren ja ha sortit.

VIII —Vinga el llibre de reclamacions! Ha sortit cinc minuts abans de l'hora.

IX —Oh, això rai! Tot té compensació. Ahir va sortir cinc quarts més tard!

El dragó de Lligabrucs

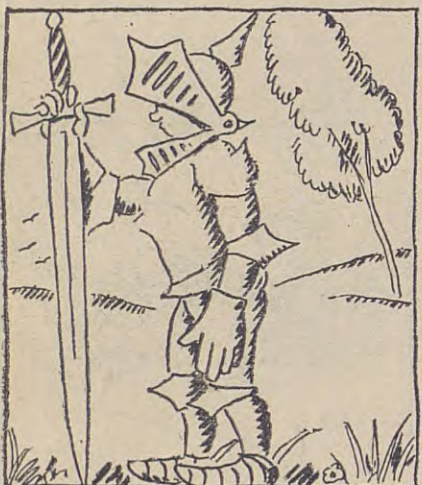
A Lligabrucs hi havia un dragó que era el flagell de la contrada.

Els notables del poble rumiaven com uns desesperats per trobar la manera de lliurar-se del dragó maleit.

En Feliuet decidí lluitar amb el dragó i occir-lo.

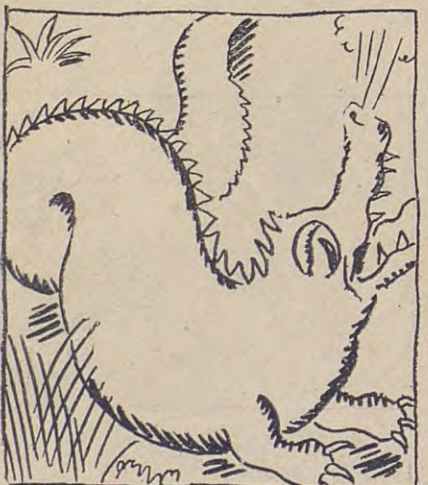
Es vestí de cap a peus amb una armadura de les més punxegudes.

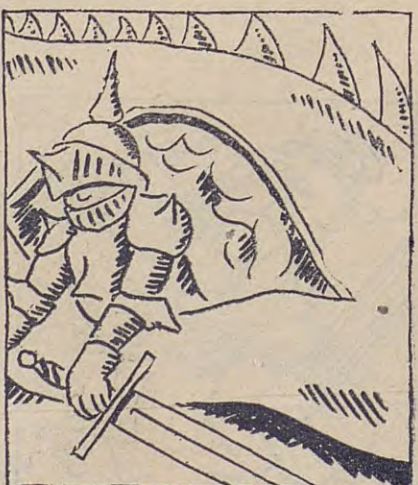
El dragó, en veure aquell vailet tan menut, se li posà a riure a la cara.

D'un cop de pota se'l posà a la boca, empassant-se'l tot sencer.

Llavors el dragó començà a sentir un gran dolor i moltes punxades al ventrell.

Com que no pogué pair l'armadura, al cap de poca estona va morir. En Feliuet va obrir-se pas amb l'espasa.

El poble el va rebre amb molta solemnitat i l'omplí de glòria, honors i diners.

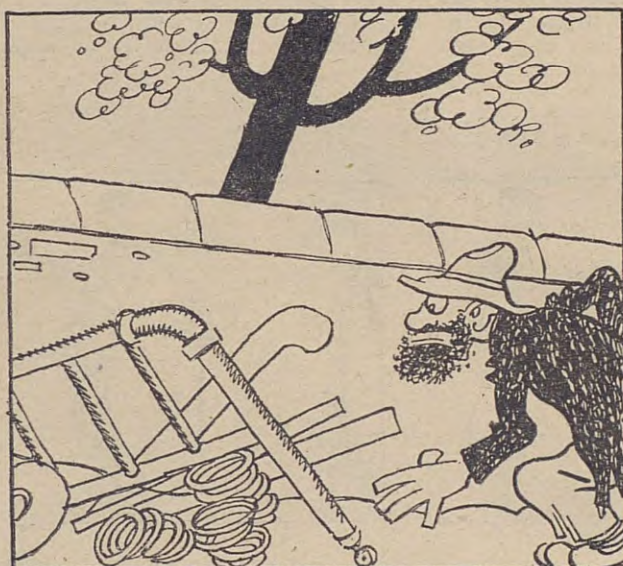
Velocitat

Li convé de pressa anar

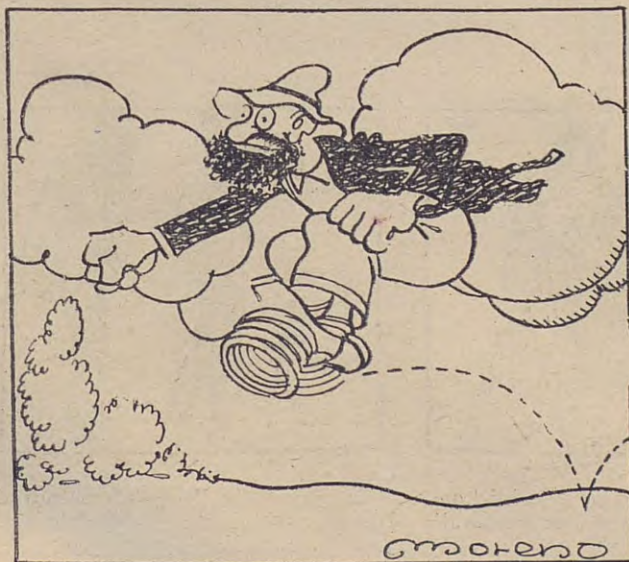
però molt cansat està.

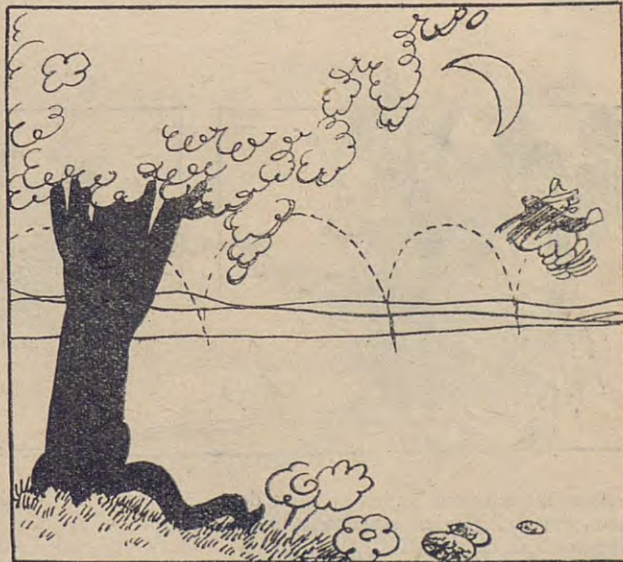
Troba unes molles de llit

i als peus se les ha afegit.

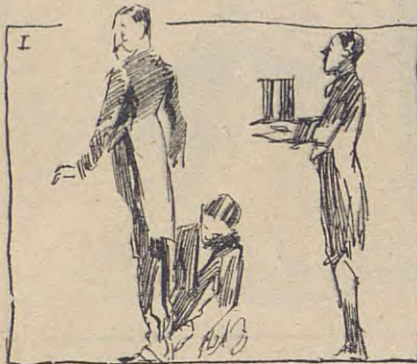

I així poc esforç li costa

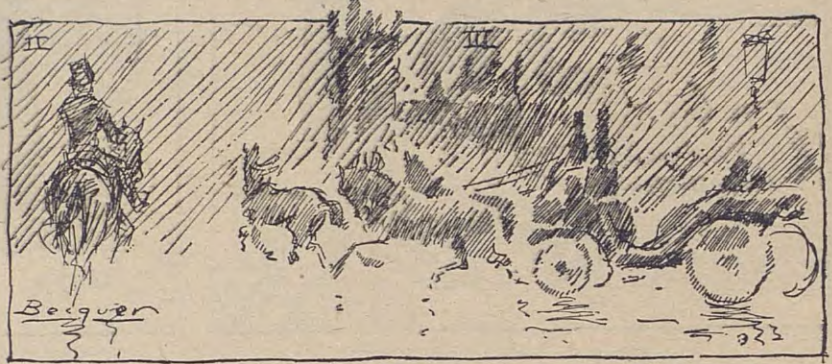

saltar com una llagosta.

L'origen d'una moda

I El rei Eduard VII, quan no era més que príncep de Galles, era l'àrbitre de l'elegància masculina a Anglaterra.

II Tothom que es picava de vestir bé, cuitava a imitar els trajos, capells, calçat i corbates que lluïa el príncep.

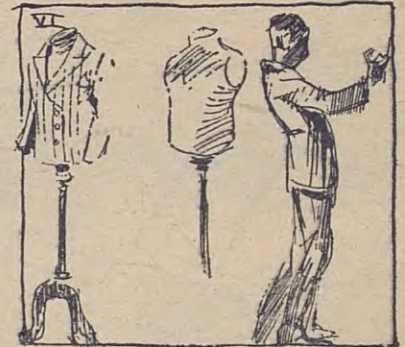
III Un dia, anant a unes curses de cavalls en cotxe descobert, li caigué al damunt un xàfec d'aquells tan anglesos...

IV que el deixà fet una llàstima. Com que no era qüestió de deixar-se perdre la festa ni tampoc d'anar-hi xops com a peixos,

V el príncep i els seus acompanyants entraren a un magatzem de robes fetes del primer poblet que trobaren, per proveir-se de roba.

VI L'assortiment no era molt abundant i el príncep s'hagué de posar uns pantalons que el difunt era més alt. Per dissimular-ho, se'ls doblegà de baix.

VII Aquells pantalons tenien un altre defecte, encara. Havien estat molt temps plegats i al capdavant de la pila, de manera que lluïen uns sècs molt ben planxats... però que llavors ningú no portava.

VIII L'entrada del príncep a l'hipòdrom amb sèc als pantalons i el capdavant doblegat causà sensació.

IX La moda era llençada! D'ençà de llavors tothom portà els pantalons tal com els havia dut el príncep

La fortuna del gat

QUAN a Anglaterra regnava el famós rei Eduard III, vivia un noi et anomenat Dick Whittington que quedà orfe de pare i mare des de molt petit. En el poble on vivia tothom era molt pobre, i com que era massa petit per treballar, només podia menjar pa sec i bocins de patates.

Dick era un xicot molt espavilat i sempre escoltava el què deien els grans. Aquests sempre parlaven de les meravelles de la gran ciutat de Londres, perquè els pobres pagesos de llavors creien que a Londres tothom era ric i senyor, que tot el dia hi havia banquet i concert i que els carrers eren empedrats amb unces d'or.

Un dia passà pel poble un carro que anava a Londres, i Dick demanà al carreter que el deixés pujar amb ell. El carreter, sabent que no tenia pare ni mare i que al poble es moria de gana, el deixà pujar, i així arribà a Londres.

Aviat se n'adonà que els carrers no eren pas empedrats amb or com ell creia, i bona sort tingué d'alguns passants que li donaren cèntims per poder menjar un tros de pa. Després, quan fou de nit, s'entafurà en la portalada d'un casal per poder dormir.

A l'endemà, una serventa del casal que baixà a obrir la porta l'escridassà i anava a treure'l de mala manera quan el senyor de la casa, que era un ric marxant, s'adonà del què passava i es decidí a interrogar el noi.

En saber que havia fugit del poble per no morir de gana, li oferí treball a casa seva, que el noi acceptà.

El pobre Dick hauria estat feliç en aquella casa sense la malvolença de la minyona, que per dormir li donà la cambra més fosca i plena de rates. De manera que així que tingué alguns cèntims recollits es comprà un gat i se'l tancava amb ell a les nits per poder dormir tranquil.

Veus aquí que el marxant havia decidit fer un llarg viatge a les Indies per dur-hi gèneres del país a canviar per perles i espècies, i digué a tots els de la casa que si volien posar alguna cosa en el carregament ell ho vendria i els donaria la part corresponent de guanys a la tornada. En Dick no tenia res més que el seu gat, i això fou el què donà. El marxant partí i s'estigué molts mesos fora.

Mentrestant Dick cada vegada patia més per les rates i pels reganys de la minyona, fins que es decidí a fugir d'aquella casa on tan malament s'hi estava. Va embolicar la seva roba i amb el farcellet a l'esquena sortí de la casa i de Londres. Tot just era als afores, que es sentí cansat i s'assequé en una fita. Llavors arribaren a ses orelles els sons de les campanes d'una església de Londres, i li semblà que deien: «Torna, tor-na, Whit-ting-ton! Seràs batlle de London!»

—Batlle de Londres! — exclamà el noi. — ¿Jo seré batlle de Londres? Així me'n torno amb les rates i ja prendré paciència amb la minyona.

I sense dubtar més se'n tornà a la

casa on per sort no s'havien adonat de la seva escapada.

Heus aquí que el vaixell de l'amo arribà a una illa de l'Àfrica on oferí per vendre els gèneres que duia. El rei moro li ensenyà els tresors que li donaria a canvi de les mercaderies, i mentre estaven fent tractes entrà a la sala un exèrcit de rates que ho rosegaven tot.

El marxant s'estranyà molt d'aquella llibertat de les rates, i el rei li digué que no sabien pas com fer-s'ho per matar-les.

Llavors el marxant li oferí vendre-li el gat d'en Dick, assegurant que aquell animal acabaria amb la plaga.

—Porteu-lo de seguida—exclamà el rei—i si em lliura de les rates us daré per ell tot l'or que pugui carregar el vaixell.

Clos el tracte, el gat fou dut a terra i de seguit les rates cuitaren a amagar-se, i així que en sortia alguna l'animal l'enxampava, amb gran alegria del rei moro.

Llavors aquest comprà tota la càrrega del vaixell i la pagà esplèndidament, però pel gat sol donà deu vegades més que per totes les altres coses.

El marxant se'n tornà a Londres, i com que era un home recte i honrat,

entregà tot aquell tresor al pobre Dick que no sabia si somiava o estava des-pert.

Gràcies a aquelles riqueses, pogué ésser un gran comerciant com el seu amo, es casà amb la filla d'aquest i anys més tard arribà a ésser batlle de Londres, tal com li ho havien dit les campanes.

INCONSECUENCIA

Parlaven de l'eficàcia de les menges dos companys que feia temps s'entrenaven fer-se atletes procurant.

—Jo—deia l'un—fa dos mesos que només menjo que carn de bou i toro i ja em sento més forçut que un elefant.

—Doncs és molt estrany—diu l'altre el que a mi m'està passant. Fa dos mesos que no menjo més que lluços i verats i aquesta és encara l'hora que no sé gens de nedar.

P. E. P.

—Miri, senyora, el seu fill ha caçat un aeroplà.

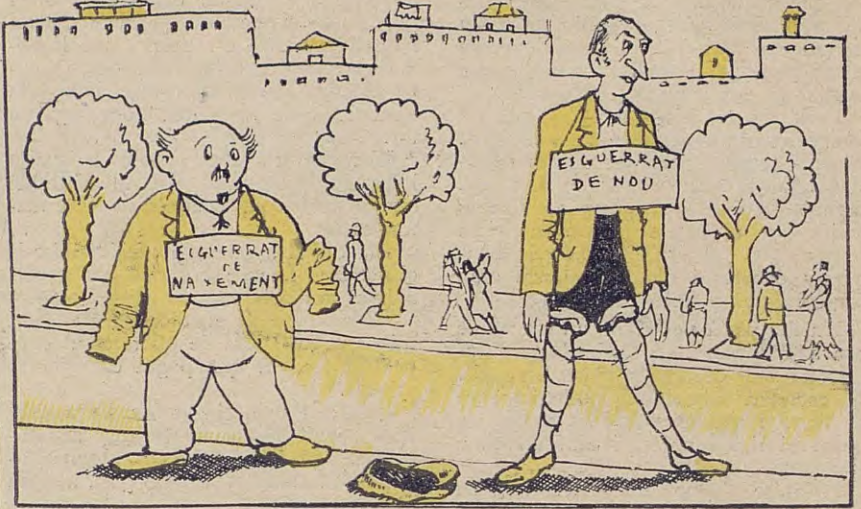
(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Amb enginy i'ograr diners
un joc molt perillós és.*

Com ja no tenen cap mal els treuen de l'hospital.

Els braços plega en Balaga i a la mànega els amaga.

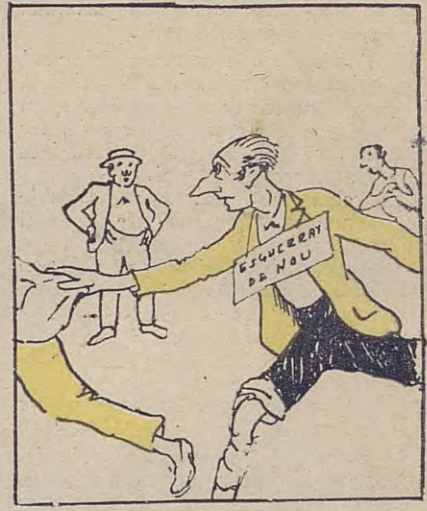
A les cames en Baliga unes grans benes es lliga.

Veient-los tan esguerrats els plouen les caritats.

Un pillet que allà passava els diners arreplegava.

Oblidant que fa el baldat en Baliga l'ha empaïtat.

Balaga els braços desplega i forts cops de puny li pega.

El públic, veient l'engany els causa notable dany.

I de resultes d'això queden baldats de debò.

Toni